Un matematician bacovian

Din „tagma” noastră, a matematicienilor-poeţi români contemporani, printre care aş mai cita pe Acad. Gheorghe Păun şi profesorii Viorel Dinescu, Ioan Toderiţă, şi Marinela Preoteasa, se remarcă prin zel şi pasiune lirică brăileanul Aurel M. Buricea.

Ca dascăl, domnul Buricea şi-a dedicat viaţa satului său natal, Ulmu, din judeţul Brăila, unde a fost pe rând: învăţător timp de 2 ani (şi eu am predat la clasele I-IV în Rm. Vâlcea, fiind elev-practicant în anul V), profesor de matematică 45 de ani (am funcţionat şi eu ca profesor în comuna mea natală Bălceşti), plus director coordonator 9 ani! Noi, aceştia din ştiinţă, le avem cu poezia... numerelor!

Aurel M. Buricea

Docendo discimus, sau prin predare noi învăţăm – conform unei exprimări succinte derivată din „Scrisorile” lui Seneca.

Din 1977, când a fost inclus în „Caietul debutanţilor”, scos de către Editura Albatros, profesorul Buricea (născut la 27 octombrie l943) a scris cu înverşunare şi a publicat până astăzi 18 cărţi de versuri, eseuri, şi amintiri. Poezia l-a atras mai mult decât aritmetica.

Volumul său recent, *Crucea din muguri*, cuprinde sonete mişcătoare, create din suflet, nu fabricate din creier. Parcă fiecare vers este de sine stătător [precum un poen într-un vers], ca o metaforă plutitoare.

Predomină motivele rurale, invocarea lui Dumnezeu, supărarea, nemulţumirea, nesiguranţa, lumea de-apoi, căderea, oglinzile, iluziile... Un studiu de statistică matematică ar fi interesant, mai ales că autorul este de profesie, privind frecvenţa folosirii fiecărui motiv, variaţia tematică, deviaţia standard, etc.

Iată câteva teme obsesive ale acestui poet bacovian:

- **Nostalgia a trecerii timpului**:

vine vremea să-l plâng pe cel ce-am fost

[vine vremea]

în oglinda unui cer uitat se sting
amintirile celui ce-am fost atunci
[arbori de vis]

- **Efemeritatea**:

şi-mi trece cugetul spre lumea de-apoi
[confesiune]

- **Tristeţea**:

plânge-n mine noaptea cu dor de moarte
inima se stinge de-atâta jale
nu-i mai poate spiritu-mi să-i stea-n cale
vremea şi-a pierdut şi ultima parte
[stingerea]

- **Întunericul**:

cum se stinge toamna lumina în rod
[oglindire]

cu aripa frântă în noapte cobor
[arbori de vis]

- **Solitudinea**:

singurătatea creşte din regrete
voi învăţa dincolo limba de ger
[arbori de vis]

- **Moartea**:

tainic se stinge lumea val după val
fluviu fără nceput şi fără finit
ştim doar izvorul din care ne- am ivit
nevăzut cade jalnic al nopţii mal
[deducţie]

Crezul său de… confesiune a devenit POEZIA.

...Autorul plânge pe corzile inimii de-a lungul intregului volumului...

Noi, matematicienii, când învăţăm o teoremă, ne punem întrebarea dacă şi reciproca ei este adevărată. Aşadar, pentru a ne raporta la acest eseu, pe când va exista şi situaţia inversă, adică de poeţi deveniţi matematicieni?

Prof. Univ. Dr. Florentin Smarandache
Universitatea New Mexico
18 martie 2012